

PAULINA ŠWIST

ŽHAVÝ SEX
BŘITKÝ JAZYK
NEKONEČNÁ JÍZDA

PROKURÁTOR

PROKURÁTOR

Copyright © by Paulina Świst

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2019

Cover © Mariusz Banachowicz, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-234-6 (pdf)

PAULINA ŚWIST

PROKURÁTOR

„Ještě jednou to samý.“ Dělal jsem, že jsem si barmanova vysoko zdviženého obočí nevšimla.

„Seš si jistá? Šestej Long Island?“

„Jasně, mami,“ odfrkla jsem rozčíleně.

Barman rezignoval. Na okraj ojíňené skleničky připíchl plátek citronu. Znuděným pohledem jsem sledovala, jak postupně dolévá vodku, tequillu, rum a džin. Ještě krapet triple secu, trochu koly a už mám drink v ruce.

Opatrným pohybem jsem si přisunula skleničku k sobě. „Zajímalo by mě, kdy se to všechno tak hezky posralo,“ zahájila jsem filozofické úvahy odpovídající množství alkoholu, který jsem vypila... Ještě před dvěma týdny jsem vůbec neměla ani tušení o existenci tohoto podniku, jen mlhavou představu o tomhle městě a život zcela stabilní a spořádaný...

STOP!

Vždyť kvůli tomu tady nejsem. Chmurné myšlenky jsem stejně dobře mohla spřádat doma u televize.

Otočila jsem se na barové stoličce a zadívala se na přečpaný taneční parket. Moje kamarádka, která ten náš dnešní tah spáchala, měla právě na krku nějakého blondáka, co vypadal tak na třiadvacet. Usmála jsem se pod nosem. Michalině to dozajista vůbec nevadilo. Přestože jsem vždycky byla ta průbojnější já, zosobněním mužských tužeb byla ona – nevysoká blondýnka s malým, ohrnutým nosíkem a nevinně modrýma očima probouzela v mužích ochranné instinkty.

Postavila jsem drink na bar a vydala se na parket. Vypitý alkohol, tlumená světla a rytmické zvuky způsobily, že jsem se dnes rozhodla odvázat se. Začala jsem se pohupovat do rytmu hudby.

§

Hluboko jsem potáhl z cigarety... Podíval jsem se na hodinky a řekl si, že si dávám ještě hodinu. Pokud do té doby neopustím klub s nějakou nažhavenou mladou kočičkou, důstojně přijmu svůj osud a strávím zbytek soboty řízením tanku T-34/85 ve hře World of Tanks. Bohužel zatím nic nevěstilo, že by to měl být fanfárový večer. V Anyway se to jako obvykle hemžilo přehnaně nalíčenýma školačkama, co čekaly na drink zadara, a taky nažhavenýma vdanýma třicítkama, co hledaly nezávazné dobrodružství. V těch druhých jsem si nijak neliboval, a pokud jde o ty první, žádná se mi nelíbila natolik, aby se mi chtělo přetrpět povinnou hodinku žvanění o ničem korunovanou pozváním delikventky do mého bytu.

Típl jsem cigaretu a vrátil se do klubu. Sedl jsem si k baru a objednal whisky Jack Daniel's u svého

bráchy Toma, který si plnil přání odpočinout si od práce v právnické korporaci a realizoval se jako barman v tomhle svatostánku. Zajímavé je, že vypadal spokojenější než kdy předtím.

„Co je, brácho?“ skoro mi křičel do ucha Tom, když se snažil přehlušit basy dunící vůkol.

„Marnost, co?“

„Bída s nouzí.“

„Právě, právě. Jak tak koukám, všechno hezký už je rozebraný. I když teda jedna obstojná tu ještě zbyla, ta v těch červených šatech... Nevím ale, jestli pro tebe nebude moc stará, vypadá totiž, že by tu mohla bejt i legálně.“

Rozhlédl jsem se po parketu. V pravém rohu tancovala holka. Ve tmě jsem viděl jen dlouhé černé kudrnaté vlasy a krátké červené šaty. Všiml jsem si i kluka, co se u ní vykrucoval. Usmál jsem se pod nos. Bylo mi toho jinocha líto... Šlo mu to jako psovi pastva. Z perspektivy svých čtyřicíti let jsem mu mohl rovnou říct, co dělá blbě: hezounskej pohled, všetečný (a určitě zpocený) ruce a zbožňující výraz v obličejí. Z toho nic nebude, mládenečku...

Jako by mi četla myšlenky, otočila se ta holka na patě a vyrazila přímo ke mně. Narovnal jsem se na stoličce. Nikdy jsem nevěřil pohádkám o myšlenkové spřízněnosti, ale začal jsem se cítit minimálně trochu nesvůj...

Holka přišla dost blízko ke mně, ale úplně mě ignorovala, naklonila se nad mým ramenem a natáhla se pro drink barvy čaje, co stál na barovém pultu.

„Hlídal jsem ti ho,“ houknul na ni Tom a mrknul okem.

„Díky,“ řekla udýchaným hlasem. „Škoda, žes mi nepohlídal taky místo.“

Tom vyprskl smíchy. Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, že to místo jsem jí obsadil já. Vstal jsem a přesunul stoličku směrem k ní.

„Hmm, džentlmen,“ pronesla takovým tónem, že jsem se začal cítit jako úplnej nýmand.

A můj brácha, kretén, se už teď rozesmál definitivně:

„Příští Long bude na účet podniku,“ usmál se na brunetku.

§

Ne, nedokážu to, pomyslela jsem si smutně a vymanila se z náručí nemastného neslaného blondáka, co se mě během tance pokoušel vytrvale a lopotně obejmout. V hlavě mi lehce zašumělo. Řekla jsem si, že setrávat v té tlačenici nemá smysl. Vzpomněla jsem si na výborný drink, co na mě čekal na baru. Odvrátila jsem se od blondáka a jeho hezounského pohledu. Namířila jsem si to směrem k „napajedlu“. Moje místo už ale bylo obsazené. Seděl na něm chlap, co ihned přivedl do pozornosti všechny moje smysly.

Vysoký brunet, nejspíš starší než já. Černá košile, modré džíny. Znuděný výraz. Hned jsem pocítila žihadlo zájmu. Jako vždycky se ve mně probudila nepříjemná fíflena. Dědictví z mých školních let, kdy jsem byla zakomplexovaná nána a v hlavě mi vždycky zahoukal alarm „hlavně mu nedej najevo, že se ti líbí!“. Úplně jsem ten náhodně potkaný zázrak přírody ignorovala, naklonila se nad jeho ramenem a natáhla se pro drink.

Barman zjevně opustil svůj mravokárný postoj a ujistil mě, že mi toho Longa hlídal. Usmál se na mě při tom tak roztomile, že se mi hned začal líbit. Hmm... když si vezmu, co všechno jsem vypila, tak to hodnocení nemuselo úplně odpovídat skutečnosti.

„Škoda, žes mi nepohlídal taky místo,“ odvětila jsem, než jsem stačila skrýt svou druhou, horší tvář.

Brunetovi zjevně došlo, že mi zasedl místo. S rozmachem ke mně přisunul stoličku, ale vypitý alkohol udělal svoje.

„Hmm, džentlmen,“ vyprskla jsem tónem signalizujícím maximální pohrdání.

Pohlédl na mě evidentně udivený a snad i trochu... zahanbený? Barman se hlasitě rozesmál a navrhl mi další drink, na účet firmy. Vždyť co je mi po...

§

Namyšlená kráva, řekl jsem si a usadil se na místě, které se vedle „červených šatů“ před chvilkou uvolnilo. Dobře jsem si ji prohlédl, když se nakláněla pro další drink, který jí připravil můj brácha a stále se při tom smál jako kretén.

Ošklivá není, ale žádněj zázrak, pomyslel jsem si pomstychtivě. Byla vysoká, měla dlouhé nohy a vcelku solidní kozy, ale žádná mladá kočička už to nebyla. Tím spíš mě naštvalo, že na mě vytasila s takovým tónem.

Gymplače bych takovou věc odpustil, ale jestli je starší, měla by už vědět, jak se chovat. Pocítil jsem dvojnásobnou chuť srovnat ji. Patrně mě však opustil pánbůh nebo jsem prostě zdebilněl docela, jelikož

jsem po chvíli zaslechl, jak z mých úst vychází nejhorší možná otázka:

„Jak se jmenuješ?“ oslovil jsem ji a zároveň si začal nadávat do idiotů.

„Klementyna,“ odpověděla s kamennou tváří.

Byl jsem si prakticky jistý, že se mi vysmívá, ale v době, kdy rodiče dávají dětem jména jako Džasmína nebo Nicol jsem nebyl s to odhadnout, jestli říká pravdu.

„Łukasz,“ zazubil jsem se.

„No tak na zdravíčko, Łukaszi,“ pokynula směrem ke mně skleničkou.

Z trochu nejistých pohybů jsem usoudil, že to nebyl její první, druhý, a dokonce ani třetí drink. Narovnal jsem se na stoličce a pocítil, jak se mi rozproudila krev v žilách. Bude to jednoduchý, pomyslel jsem si a na okamžik nemyslel na to, že je starší než samičky, co jsou obvykle středem mého zájmu.

§

Marnost nad marnost a ještě jednou marnost, pomyslela jsem si, když jsem uslyšela, jak banálně mě oslovil ten chlap, který zprvu vypadal jako osmý div světa. Naservírovala jsem mu první lepší jméno, jaké mi přišlo na mysl, ale evidentně si všiml toho, že ho vodím za nos. Zachovala jsem si tvář, ale v duchu jsem umírala smíchy. Zadívala jsem se na jeho ruce, když v nich pomalým pohybem obracel skleničku od whisky. Věděla jsem, že už bych neměla pít, ale spořádaně zmizet domů, jenomže v mých žilách už kolovala taková směska drinků, že jsem se rozhodla odvázat

se. Jednou v životě udělat nějakou šílenost. Vykašlat se na konverzaci a veškerá pravidla, co se podle nich vždycky řídil můj život, a před dvěma týdny se ukázalo, že jsou k hovnu... Moje myšlenky zase začaly směřovat do oblasti, odkud jsem byla schopná vrátit se jen zoufalá a uplakaná. Připila jsem si na zdraví s tím hezkým, ale patrně nepříliš bystrým kumpánem nalevo a v té chvíli jsem dokonale pohřbila veškeré zásady, co mi od dětství vštěpovali.

§

„Šlo to snadno“ bylo v tomhle případě eufemismem. Klementyna dopila drink, chvílku jsme popovídali o atmosféře v klubu a jiných nesmyslech, které bych teď nedokázal zopakovat, ani kdybych chtěl. Pak se ke mně naklonila a zašeptala:

„Pojďme odsud.“

Ušetřila mi aspoň tu povinnou hodinu žvanění o ničem. Když jsem ji bral kolem pasu, poslal jsem triumfální pohled směrem k náhle posmutnělému bráchovi a vyvedl ji ven z klubu. Mé kroky automaticky zamířily k mému necelých půl kilometru vzdálenému bytu. Drželi jsme se za ruce a šli jsme rychle, ani jsme se nepokoušeli předstírat, že bychom se o něčem chtěli bavit. Dlaň jsem jí svíral silně. Cítil jsem, že nejsem jenom vzrušený. Probouzel se ve mně hněv. Hněv na ni. Za to, že i když u baru ukázala drápky, nakonec je to jen další hloupá holčina.

Postrčil jsem ji do domovních vrat a přimáčkl ke studené zdi. Zvedl jsem jí ruce nad hlavu a nacpal jazyk do krku. Opětovala můj polibek s plným

nasazením. Přestože jsem se na ni vztekal, zalíbilo se mi to. Přitlačil jsem ji ke stěně. Zvedla nohu a obtočila mi ji kolem boku. Zaklel jsem. Ne zrovna jemně s ní trhl směrem ke schodišti starého činžáku.

§

Nikdy v životě jsem nebyla tak vzrušená. Zásady se vypařily, jako by nikdy neexistovaly, a zanechaly mě ve stavu totálního rozzechvění. Sotva se za námi zabouchly dveře bytu, klekla jsem si na zem a začala mu rozepínat poklopec. Hlasitě se nadechl přes zaťaté zuby. Široce jsem se usmála a věděla, že se mu to, co dělám, líbí. Pomalu jsem z kalhot uvolnila impozantní úd. Zamručela jsem a začala ho jemně obsypávat polibky. Ucítila jsem ve vlasech jeho ruku a hned pak silné trhnutí.

„Vem si ho do pusy,“ vyšeptal tónem, který mě rozpálil i zamrazil současně. Začala jsem se obávat, že jsem ho mylně odhadovala jako poněkud suchého „typického džentlmena“, co bude valit oči i při vcelku nudném kousku. Ovšem už nebylo cesty zpět. Rozevřela jsem ústa a sála hluboce a s plným nasazením. Vzdech, který vyplynul z jeho hrdla, jen umocnil mé snažení.

Po chvíli mě vytáhl nahoru a zavedl do pokoje. Hodil mě na postel a současně si přes hlavu stáhl košili.

„Nějak ti najednou došla řeč,“ poznamenal se zlomyslným úsměvem. „Vím už, že na džentlmeny moc nejseš, takže se můžem pobavit ve tvym stylu.“

„Já...“ začala jsem, ale prozíravě jsem zase umlkla. Chlap na jednu noc. První takový v mém životě.

Nejsem tu proto, abych mu ukázala svou pravou tvář, ale proto, abych si s ním parádně užila a už ho pak nikdy nepotkala.

„Já?“ zeptal se ironicky a naklonil se nade mě.

„Nic,“ odpověděla jsem.

„To jsem si myslel,“ dodal a lehl si na mě celým tělem.

Jeho prsty si rychle našly cestu do mě. Dotýkal se mě takovým způsobem, že jsem si byla jistá, že to všechno skončí, ještě než to vůbec pořádně začalo. Roztáhla jsem stehna, aby se tam snadněji dostal. Na krku jsem cítila jeho žhavý dech, pak na svých bradavkách, které odhalil neznámo kdy, jeho ústa. Po chvíli jsem ucítila, že už budu, a hlasitě vykřikla.

„Už?“ zeptal se nevraživě. „To mě ani nenecháš, abych se předvedl.“

Ucítila jsem, jak mi ruměncem zalil tváře. Spolu s orgasmem přišlo vystřízlivění. Co to tu do hajzlu vyvádím? Pokoušela jsem se vstát, ale bez okolků mě zatlačil zpátky na postel.

„V klidu, holčičko, na červenaní není čas. Teď pro změnu já,“ prohlásil a rozhodným pohybem ho do mě vrazil.

Instinktivně jsem po tak brutálním začátku vykřikla a pokusila jsem se ho ze sebe shodit. Chytil mi však jednou dlaní ruce a zvedl mi je za hlavu.

„Holčičko, nebuď sobecká,“ zašeptal mi do ucha a celou dobu se při tom ve mně pohyboval.

Dělal to pomalu a užíval si každý pohyb.

„Bude se ti to líbit...“

Věděl jsem, že směsice whisky a rozčílení nebude mít zrovna blahodárný vliv na ty nepoččetné kladné rysy mé povahy. Věděl jsem, že v takových situacích ze mě vyplynou ty nejhorší pudy. Navzdory veškeré logice jsem však cítil, že mě zklamala – nepůsobila dojem snadno dostupné idiotky, ale evidentně právě taková byla. Když mi ho hned poté, co jsme vešli do bytu, začala kouřit, věděl jsem, že tu noc si budu moct dovolit hodně...

Nečekal jsem však, s jakou chutí bude reagovat na to, co udělám. Když jsem ji přivedl k orgasmu, sledoval jsem na její tváři celou škálu emocí: od šoku přes vzrušení až po čirou rozkoš. Ten šok mě na chvíli rozněžnil, vypadala tak nevinně...

Oklepal jsem se nad vlastní blbostí. Jasně, rozněžňuj se tady nad kurvičkou, kterou jsi sbalil v klubu a ani ses přitom nemusel nijak zvlášť snažit. Řekl jsem jí něco hnusného, abych zahnal ten náhlej poryv něhy. Sledoval jsem, jak radost v jejích očích pohasíná, oklepala se a pokoušela vstát z postele. Už bylo příliš pozdě na cokoli milého z mé strany. Zatlačil jsem ji zpátky na matraci a vší silou jsem ho vrazil do její žhavé a tepající kundičky a ruce jsem jí při tom podržel za hlavou.

Ve chvíli, kdy jsem ucítil její těsný vnitřek, jsem byl úplně mimo. Čas zábavy skončil. Zpočátku pomalé pohyby se změnily ve zběsilý trysk. Věděl jsem, že to, co se děje, je pro ni až příliš intenzivní. V očích se jí objevily slzy a po každém mém pohybu zasténala, ale okamžik, kdy jsem se ještě mohl zastavit, už byl dávno pryč. Pustil jsem její ruce a zapřel se o postel.

„Łukaszi, prosím...“ zašeptala tiše a zaryla při tom nehty do mých ramen.

„O co?“ zasupěl jsem do rytmu přírazů. „O co mě prosíš?“ Snažil jsem se nemyslet na to, jak nádherně zaznělo mé jméno z jejích úst.

Odpovědí mi bylo tlumené zavzdychání.

„O tohle?“ zeptal jsem se a začal jsem se pohybovat pomalu a zasouvat ho až úplně do konce. „Nebo o tohle?“ vychroptěl jsem, otočil ji na břicho a vrazil ho do ní zezadu.

Klementyna neodpověděla. Slyšel jsem pouze její hlasité dýchání. Zaryl jsem ruce do jejích boků a nestaral se o to, že jí tam nejspíš zůstanou modřiny. Začal jsem přirážet nepravidelnými pohyby a ucítil, že vyvrcholím. Uslyšel jsem její zasténání a došlo mi, že si pospíšila společně se mnou.

Padl jsem vysílením na záda a – navzdory zdravému rozumu – jsem ji objal.

§

Pocítila jsem, že se pomalu vracím mezi živé. Jako by se mi to všechno jen zdálo. Teprve když mě vzrušení začalo opouštět, uvědomila jsem si, co jsem to natropila. Cizí chlap, cizí byt, totální šílenost... Snažila jsem se začít opět dýchat rovnoměrně, uklidnit se. Łukasz si mě přitáhl k hrudi a cosi zabručel. Bála jsem se být jen hnout brvou. Vždyť co bych mu teď jako mohla říct? Po pěti minutách jsem ucítila, že se jeho dech zklidnil. Pro jistotu jsem počkala ještě chvilku a opatrně vstala, hlavně abych ho neprobudila. Ve spěchu jsem sesbírala svoje svršky poházené všude kolem, ještě jednou pohlédla na spícího chlapa a potichoučku za sebou přibouchla dveře.

Probudil jsem se spokojený a odpočatý. Ještě než jsem vůbec otevřel oči, připomněl jsem si, co se stalo včera večer. Vybavil jsem si, že před pouhými pár hodinami jsem byl tak nažhavený, že jsem – což se mi nikdy nestalo – zapomněl i na kondom, ale když nenaléhala, určitě se nějak pojistila ona. Stálo to za to... Do hajzlu a teď ta méně příjemná část, pomyslel jsem si a představil si při tom pohled té slečinky, až ji budu zdvořile vyprovázet z bytu a děkovat za příjemnou společnost. Snad bych si od ní moh' vzít aspoň číslo... špatná teda nebyla, řekl jsem si a obrátil se směrem ke své společnici.

TDDT...!

Byl jsem v posteli sám. Neee – jen to ne. Určitě už nám připravuje snídaňku a představuje si, jak budeme společně baštit a vychovávat kupu dětí, vstal jsem, rukou si uhladil rozčepýřené vlasy a rezignovaně se vypravil do kuchyně. Tam na mě ovšem čekal pouze dřez plný špinavého nádobí, po Klementynce ani stopy. Začal jsem být trochu nesvůj. Vždyť jsem to obvykle já, kdo zmizí a letmo přitom políbí holku na tvář jako nějaký sourozenec. Kam se, do prdele, vypařila?

Určitě mi tu aspoň nechala lísteček se svým číslem, pomyslel jsem si hrdě. Jenomže ono hovno. Ani lísteček tam nebyl. Chvilku jsem se cítil zneužitý. Urazila mou mužskou hrdost, ale v podstatě mě ušetřila problémů. Bylo mi sice trochu líto, že se nebudu moct podrobněji seznámit s jejíma obstojnými kozama, ale měl jsem dnes mnohem důležitější starosti. Včera začal proces s organizovanou skupinou Šediváka. Měl

jsem v něm roli veřejného žalobce a bojoval jsem čtyři roky, abych těm zmrdům zařal tipec.

Let's dance.

§

Domů jsem se vrátila v jednu a nemilosrdný budík zvonil v sedm. Nemohla jsem se rozhodnout, která kocovina mě tíží víc – jestli to je třeštící hlava, nebo pozvolna se dostavující morální výčitka. Chvíli jsem se rozmýšlela, že bych si ještě trochu poležela, ale uvědomila jsem si, že to naprosto nepřipadá v úvahu. Čekala mě náročná pracovní neděle. Snažila jsem se na svůj výstřelek nemyslet, po vzoru Scarlett O'Harové jsem si slíbila, že o tom popřemýšlím zítra. Osprchovala jsem se, nasnídala, vzala si dvě tablety ibuprofenu a začala se cítit natolik dobře, že jsem zavolala starému kámošovi.

„Barti?“ zeptala jsem, když jsem ze sluchátka zaslechla ospalé „haló“ ...

„Kingo?“ postřehla jsem v jeho hlase překvapení, ale i zjevnou radost. „Ty máš teda načasování,“ zašeptal do sluchátka.

Po několika vteřinách jsem zaslechla, jak se vzdaluje do jiné místnosti, načež začal už jistějším hlasem.

„Jak to jde? Proč mi voláš v neděli takhle brzy? Skoro jsi mi vyplašila čerstvou blondatou antilopu...“

Přestože události včerejšího dne – přesněji řečeno noci – poněkud ovlivnily můj pohled na jeho holky na jeden den, nedokázala jsem se nerozesmát.

„Stále stejnej,“ řekla jsem mu předstíraně přísným tónem. „Hele jsem teď v Glivicích, důvody jsou složitější, ale neměl bys čas na kafe?“

Naštěstí měl.

Do odpoledne jsem se lopotila s prací, kolem třetí zahodila papíry do kouta a rychle se převlékla. O necelou půlhodinu později jsem už parkovala poblíž náměstí a vypravila se směrem k restauracím s terasami. Už zdálky jsem viděla Bartiho, který se pohodlně rozložil na ratanové židli a čadil jako fabrika. Jeho oči, schované za slunečními brýlemi, jsem neviděla, všimla jsem si zato, že z litrové zavařovačky nasává nějaký drink.

„Lák od okurek?“ optala jsem se ho, naklonila se přes stůl a políbila ho na tvář.

„Mojito ze sklenice. Nejlepší ve městě. Dáš si?“

„Kurňa, já jsem tu autem. Dala bych si kafe,“ usmála jsem se na číšnici, která právě přiběhla ke stolku.

Bartek si posunul brýle na nos.

„Ty jsi na schůzku se mnou přijela autem? Je ti blbě?“

Klesla jsem na židli a zapálila si cigaretu.

„Klídek, brachu, budu tady dýl, tak to doženem. Mám tu případ. A to takovej, že momentálně nedokážu říct, kdy se budu moct vrátit domů. Slyšel jsi o procesu se Šedivákem?“

„To se nedalo přeslechnout. Vede ho můj kámoš,“ zadíval se na mě pozorněji. „K čemu ti to je? Dostane doživotí. Tady nemáš co získat.“

„Nechci bejt únavná. Je to osobní věc. Řeknu ti jen, že jeho doživotí je mi ukradený, je to hroznej čurák. Ale dokonce i on si zaslouží obhajobu, nebo snad ne?“

„To měl bejt citát z doktora Planici, co nás měl na trestní řízení?“ začal se Barti smát. „Byl by na tebe hrdej. Seš patrně jediná, kdo si ty jeho bláboly pamatuje.“

„Tys to napoprvý nedal, tak seš proti němu prostě zaujatej.“

Poprvé od svého příjezdu do Slezska jsem se začala cítit normálně. Bylo dobře, že jsme se sešli. Chvilku jsem měla dojem, že od doby, kdy jsme ukončili studium, ani neuplynulo těch dlouhých šest let.

„Řekni mi radši něco bližšího o tom prokurátorovi.“

Barti se na mě soustředěně zadíval.

„Padnete k sobě jako vrána k vráně. Lehký to nebude.“

„To mi došlo, že musí bejt dobrej. Jen tak někdo by Šediváka nedostal. Můžeš bejt konkrétnější?“

„Tvrdej. Uzavřenej. Efektivní. Je to workoholik a naprosto nedokáže prohrávat. Upřímně řečeno – stává se mu to jen málokdy...“

„Neříkal jsi, že se kamarádíte? To asi na základě toho, že protiklady se přitahují,“ ušklíbla jsem se.

Barti se rozesmál.

„Ale kuš, vždyť já taky jen málokdy prohrávám.“

„V tom máš pravdu, ale neřekla bych, že seš workoholik.“

„No to ty taky ne,“ vrátil mi to Barti obratem. „Vždyť už jsme se dávno shodli na tom, že skutečný umění je dosahovat úspěchů tak, aby se přitom člověk nijak zvlášť nenadřel.“

„Jo. Ale tohle je výjimka potvrzující pravidlo. Lopotím se s tou věcí už tři měsíce. Dobře, už se na to vykašleme. Je moc hezky na to, abychom tu žvanili o práci. Řekni mi radši, co s tou antilopou?“ naklonila jsem se směrem k němu.

„Vždyť by ses mi tu červenala, takže o tom ani nečeknu.“ Barti si své dlouhé nohy natáhl pod stůl a pohodlně

se opřel o opěradlo židle. „Kdo vyhraje Euro?“ změnil bleskurychle téma, o kterém se nechtěl bavit, jak to měl ve zvyku.

„Polsko,“ odpověděla jsem mu a ani vteřinu při tom neváhala.

„Ptám se vážně.“

„Portugalsko.“

„S tebou se nedá bavit,“ rozesmál se Barti znovu.

„Vsadím se o flašku, že se nedostanem ani ze skupiny.“

„Platí,“ odpověděla jsem bez zaváhání a podala mu ruku.

„To je sázka na základě win-win. Ať se stane cokoli, vždycky vyhraju. Seš si jistá, že si nedáš mojito? Auto si vyzvedneš zejtra. V tomhle městě je všechno blízko a procházka na soud ti ráno udělá dobře.“

„No...“ zadívala jsem se směrem ke klubu Anyway, který se nacházel na protější straně náměstí. Okamžitě se mi vrátily vzpomínky na včerejší večer a začal mě polévat stud, až jsem z toho přimhouřila oči. „No...“ přesvědčils mě,“ řekla jsem a zapátrala po číšnici.

§

Den nemohl začít hůř. Zaspal jsem. Narychlo jsem se oblékl, ze stolu shrábl spis a spěšně seběhl k autu. Naštěstí mi na soudě řekli, že všechno začne později. Eskort, která Šediváka převážela z vězení v Herbech, uvízla v zácpě. Zašel jsem do soudního bufetu, abych si dal kafe a konečně se probral. Z dálky jsem si všiml Bartiho, který – jako ostatně každý den – vykecával

díru do hlavy naší roztomilé „bufetářce“ jménem Kasia.

„Nazdárek,“ houkl, když mě viděl. „Volal jsem ti v sobotu, ale byl jsi mimo signál,“ prohlásil a významně u toho pozdvihl obočí. „Bylo to dobrý?“ dodal s úšklebkem.

„V cajku,“ řekl jsem otálivě. Zmizení Klementyny pro mou mužskou hrdost nepřestávalo být jistým otřesem.

„U mě to taky nebylo špatný,“ pousmál se Barti. „Ale aby to tu nebyla až taková pohoda, nemám pro tebe dobrý zprávy ohledně toho případu,“ dodal už s vážnějším výrazem tváře.

Ztuhl jsem. Tenhle případ byl nejdůležitější v mé dosavadní kariéře a nedokázal jsem si představit, že by mi něco zkřížilo plány.

„Cože?“ zavrčel jsem.

„Šedivák má novou obhájkyňu. A moc zamlouvat se ti nebude.“

„To jako proč?“

„Nebude se ti zamlouvat, protože já ji znám osobně a vím, že se jen tak nevzdá.“

„Jen ať se nevzdává. Mám takový důkazy, že mi může políbit...“

„To jo, jenomže... ona je na tý věci nějak osobně zainteresovaná, takže pokud jsi v průběhu vyšetřování cokoli poslal ty nebo ti tví hoši z ústřední vyšetřovací kanceláře, tak ona to vyšťourá.“

„Osobně zainteresovaná? V jakym smyslu?“ zabručel jsem.

„To nevím.“ řekl Barti.

„Je to snad jeho mrdna? Matka? Tetička z Puław?“
nevydržel jsem to.

„Ne, ne, to ne,“ zareagoval Barti dost prudce, což se mu obyčejně nestávalo.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se klidnějším tónem.

„Kinga Błońska. Donedávna působila ve Vratislavi a teď se přesunula k nám. Moje kamarádka ze studií. Znáš ji?“

„Ne,“ řekl jsem a úlevně si oddechl. Jestliže s ním studovala, bude jí tak třicet. Kolik mohla za tu dobu zvládnout případů? Koncipientská praxe končí v sedmadvaceti, takže jsem si byl jistý, že mnoho zkušeností mít nemohla. „Namažu si ji na chleba,“ dodal jsem sebejistým hlasem.

Barti se na mě zamyšleně zadíval a pronesl:

„Jen aby ti pak nezaskočil.“

§

K soudu jsem se dostavila s půlhodinovým předstihem. Mariusz tam ještě nebyl.

Nemohla jsem ho ani vystát, ale věděla jsem, že ho musím hájit, a to tak, jako by na tom závisel celý můj život. Panebože, vždyť on na tom celý můj život závisel! Otřela jsem si zpocené dlaně o černý kostým. Zvládnou to.

Pomaloučku jsem sešla do vazební cely. Policisté mi řekli, že Šedivák tam ještě není – eskorta uvízla v zácpě. Posadila jsem se na tvrdou lavici a čekala.

Po tři čtvrtě hodině Mariusze přivezli – stále stejná nevyčválaná držka a frajírkovskej úsměv. Ucítla jsem, jak mnou zmítají vlny nenávisti.

„Hele, moje paní advokátka,“ prohlásil se zlomyslným úšklebkem. „Hodíme řeč?“

„Proto jsem tady, Šediváku.“

Omluvně jsem se zadívala na policisty z eskorty. „Pánové, dáte nám chvíli?“

„Jenom přes mříže,“ odpověděl dozorce.

Věděla jsem, že se vážně bojí, aby v případě zrovna téhle věznice probíhalo všecko podle předpisů.

„Oukej,“ řekla jsem smířlivě.

Když Mariusze strčili do cely, pomalu jsem se přiblížila k mříži.

„Tak cos chtěl?“ zeptala jsem se a bála se, co odpoví.

„Žádný strachy, problémy nenastanou. Dneska ani nezačnem,“ sdělil mi s neskrývanou jistotou.

„A to proč?“

„Protože eskorta s Rusákem nedorazí.“

„A proč by jako neměla dorazit?“ zeptala jsem se a vraštila přitom čelo, vždyť proces se připravoval dlouho a takové nedopatření, jako je nepřítomnost korunního svědka, zkrátka nepřipadalo v úvahu.

„Uvidíš,“ řekl a pousmál se.

Ten úsměv ho provázel celý život. Nemizel mu z obličeje dokonce ani v situacích, kdy páchal různé ohavnosti. Od dětství, kdy...

STOP!

„Jen tak mimochodem, docela ti to sekne, skoro tak jako tenkrát, když jsme v létě dva tisíce dva byli společně v...“ začal vyprávět.

„Zavři hubu,“ řekla jsem a vzdálila se od mříže.

Povšimla jsem si, že dozorce nás se zájmem sleduje, přistoupila jsem tedy hodně blízko a téměř do ucha mu zašeptala:

„Dej si majzla, hochu, protože tančíš nad propastí. Můžu se na to kdykoli vykašlat a nechat tě napospas prvnímu obhájci ex offo.“

„Oba dobře víme, moje milá nevlastní sestřičko, že zrovna tohle udělat nemůžeš,“ pošeptal mi zpátky a vítězoslavně se pousmál.

§

„Pane prokurátore,“ zaslechl jsem. Po soudní chodbě se za mnou hnal Roman Ciski, vězeňský dozorce, který se horlivě snažil získat si mou přízeň. Toužil po povýšení a naprosto nechápal, že zrovna já to nijak neovlivním.

„Jak to jde, Romane?“ zeptal jsem se a snažil se skrýt, jak mě rozčiluje.

„Pane prokurátore, jde o jednu takovou záležitost, víte, říkal jste nám, ať hlásíme všechno, co se týká Šediváka, takže...“

„Co se stalo?“ bleskově jsem projevil zájem.

„Snad to nebude nic tak důležitého...“ přešlapoval dozorce z nohy na nohu. „Byla u něho obhájkyň.“

„No a? To je snad normální, že tam byla?“

„No právě že není, protože on jí říkal, že jí to sekne jako kdysi, ona zrudla a nařídila mu, ať zmlkne, a pak... a pak už jsem neslyšel nic, protože se bavili šeptem.“

Vytočilo mě to teda dost. Tak jo, takže milenka. Barti neřekl nic určitějšího, ale Šedivák si zjevně obstaral posily. Po chvílce jsem se uvolnil. S Rusákovým svědectvím nic nenadělají – je nevyvratitelné.

§

„V trestní věci Mariusze Przytuły a dalších dostavte se laskavě do jednacích síní,“ zahlaholila zapisovatelka.

Slyšela jsem ji tak pronikavě, jako by mi zařvala přímo do ucha, třebaže jsem byla na druhém konci chodby. Oblékla jsem si talár a pomalu si to namířila do jednacích síní číslo dvě stě sedmnáct. Svou práci jsem milovala, avšak dnešní proces pro mě byl jen a pouze nepřijemnou povinností. Polkla jsem žluč v krku. Pustila jsem eskortu přivádějící Mariusze před sebe a vstoupila do sálu. „Bráška“ si samozřejmě nemohl odpustit srandičky a nepokusit se nakopnout policajta, který ho vedl. Čili nějaké přesvědčování soudců, že je neoprávněně osočovaným občanem, má úplně na háku. Na okamžik jsem se přestala ovládat.

„Uklidni se,“ zasyčela jsem.

Ten kretén mi teatrálně poslal pusu.

Vztekle jsem se otočila na druhou stranu. Chtěla jsem se mrknout, jak zareagoval ten slavný prokurátor, s nímž jsem měla poměřit své síly. Pohlédla jsem přímo do chladných a rozzlobených očí... Łukasze.

§

Nikdy jsem u soudu neztratil chladnou hlavu. Nikdy! Nikoli bez příčiny mi přezdívali Chladnej, ačkoli mé příjmení Zimnicki tu nepochybně taky sehrálo svou roli. Ve chvíli, kdy jsem si všiml, jak do sálu vstupuje Šedivák a za ním ta jeho neblahá obhájkyně s povlávajícím talárem, jsem byl připravený na divadýlko. Proto mě ani nepřekvapilo, když se Šedivák začal poštuchovat s dozorci. Nepřekvapilo mě ani to, že se ho obhájkyně snažila uklidnit, načež jí s frajírkovským

úsměvem poslal pusou. Teprve když se otočila směrem ke mně, začala mi vřít krev v žilách. Vždyť je to Klementyna! S jiným účesem – do upjatého drdolu – a oblečená do strohého taláru, avšak stále je to ona! Cítil jsem, jak mi stoupá krevní tlak, zatmívá se mi před očima a jak mi zuřivost doslova vychází ven ušima.

„Pane státní zástupce?“ uslyšel jsem klidný hlas soudce Psowského, který předsedal soudnímu kolegiu.

Došlo mi, že už delší dobu cosi říkal, ale já z toho neslyšel ani slovo, protože jsem byl zahleděný na Klementynu, která stála na opačné straně sálu bledá jako stěna. Ovládal jsem se jen nadlidským vypětím vůle.

„Omlouvám se, vážený soude, neslyšel jsem dobře, zamyslel jsem se.“

„Bylo to vidět,“ usmál se soudce pod nos.

„Dnešní soudní přelíčení se ruší vzhledem k onemocnění obžalovaného Sławomira Trzmiela, krycím jménem Rusák. Aktuální však zůstává další termín patnáctého června – za dva týdny. Věřme, že se obžalovaný do té doby zotaví.“

„Přirozeně,“ odpověděl jsem.

„Advokátka Kinga Błońska mimo to ve čtvrtek podala žádost o nový posudek soudních znalců z oblasti psychiatrie. Paní advokátko,“ pokynul soudce dvorně směrem ke Klementyně... teda vlastně Kinze...

§

Tohle je snad zlejší sen, opakovala jsem si v duchu. „To nemůže bejt pravda.“ Pod rouškou taláru jsem se vši silou štípala do ramene a nic jsem si nedělala z toho, že se chovám jako malé dítě. Bohužel – pravda to byla.

Stála jsem proti chlapovi, kterého už jsem nikdy v životě neměla potkat, a dívala jsem se do jeho rozezlených očí, které mě provrtávaly téměř skrz naskrz.

„Paní advokátko,“ uslyšela jsem klidný a konejšivý hlas soudce.

„Vážený soude! Předchozí posudek psychiatrů, který byl vytvořen ve fázi přípravného řízení, byl dílem lékaře, na nějž se vztahovalo vyloučení na základě článku sto devadesát šest v souvislosti s článkem čtyřicátým, odstavec první trestního řádu – tímto lékařem totiž byla manželka obhájce obžalovaného Rusáka. Uvedený posudek konstatoval, že můj klient je plně přičetný a že si je vědom důsledků svého jednání. Je však potřeba si všimnout toho, že výpovědi Rusáka jsou hlavním důkazem obžaloby v tomto procesu, což navíc nutně způsobuje, že znalkyně není nestranná.“

„Blbost,“ uslyšela jsem rozzuřený hlas z druhé strany soudní síně. „Vážený soude, znalkyně Ferencová je ve svém oboru uznávanou specialistkou, její posudky...“ začal argumentovat Łukasz.

„To nepochybně, pane státní zástupce,“ přerušil ho soudce. „Avšak – což vám jistě nemusím vysvětlovat – v takovém procesu nemůžeme připustit takto závažná pochybení. Přijímám tedy žádost obhájkyne. Děkuji vám a na shledanou za dva týdny,“ tón soudcova hlasu nevybízela k dalším debatám.

Začala jsem si pomalu sklízet spis do tašky. Soustředila jsem se na to, jako kdybych si kontrolovala čísílka z loterie, a počítala s tím, že Łukasz mezitím opustí soudní síň, budovu, Glivice a planetu Zemi a že se vyhnu tomu, abych jej ještě musela potkat. Když jsem zvedla oči, s úlevou jsem viděla, že už tam není.

Mariusze jsem si vůbec nevšímal, vyšla ze síně ven a kradmo se vydala do postranní chodby, abych byla co nejrychleji pryč.

Náhle jsem zezadu ucítila silné trhnutí a – sama nevím jak – znenadání jsem se ocitla na soudních toaletách. Łukasz pomalu otočil klíčem v zámku a s klidem, z něhož tuhla krev v žilách, se mě zeptal:

„Nechceš mi něco říct, Klementynko?“

§

Bleskově jsem opustil jednací síň a vydal se do postranní chodby. Zastavil jsem se u dveří na záchodky a snažil se pochopit to všechno, k čemu před chvílí došlo. Cítil jsem, že se přestávám ovládat. Jak jsem mohl něco takového přehlédnout? Zapůsobil automatismus, chtěl jsem k tomu případu přizvat ty nejlepší soudní znalce, nejlepší odborníky – všechno mělo šlapat jako švýcarský hodinky. Poslal jsem to, což ale nic nemění na skutečnosti, že Šedivák je psychicky zcela v pořádku. Všichni věděli, že je to naprostý psychopat, to ho ale nezprošťuje možnosti zodpovídat se ze svých činů před soudem. Ta děvka chce prokázat, že ten její klučina je nemocnej, došlo mi. No jo, vždyť má jenom dvě možnosti – buď to uhrát na to, že není psychicky v pořádku, nebo vyvrátit Rusákovu výpověď, což bylo prakticky nemožné.

Po chvilce jsem si všiml, jak se předmět mých úvah rychlým krokem přibližuje směrem ke mně. Hlavu měla svěšenou a talár přehozený přes ruku. Veškerá zloba, která se ve mně nahromadila, se dožadovala ventilování a já k tomu právě našel ideální objekt. Ani

okamžik jsem se nerozmýšlel, zatáhl ji na záchodky a zamkl dveře.

„Nechceš mi něco říct, Klementynko?“ zeptal jsem se zdánlivě klidným tónem, přestože mě od výbuchu zlosti dělil jen nepatrný krůček.

Zvedla ke mně své modré oči. Spatřil jsem v nich rozpaky a... zlobu? Zlobí se snad ona na mě? To nemůže myslet vážně.

„Ta červená ti sekne,“ odfrkla a bradou kývla k červenému lemu taláru.

Myslel jsem, že se tu bude nějak obhajovat, že prokáže aspoň trochu dobré vůle, bude se snažit promluvit si se mnou, ale v žádném případě mě nenapadlo, že bude mít tu drzost být ironická. Cítil jsem, jak synapse v mém mozku dospívají ke zkratu. Přistoupil jsem k ní blíž. Sice couvla směrem ke zdi, ale stále na mě pohlížela vzdorovitě. Přestože měla boty na podpatcích, pořád jsem byl o nějakých deset centimetrů vyšší. Využil jsem tuto převahu, naklonil se nad ni a zasyčel:

„Můžeš mi vysvětlit, o co tady jde?“

„Nech mě,“ zavrčela a pokoušela se mi vyhnout.

Chytil jsem ji vší silou za rameno a zeptal se:

„Chceš mi snad říct, že jsme se seznámili náhodou? Nějak tomu nemůžu uvěřit. To jsi jako počítala s tím, že když mi ho vykouříš, tak toho tvýho borce pustím?“

Podívala se na mě s údivem.

„Seš překvapená, že to vím? Dost by mě zajímalo, jestli bude Šedivák překvapenej stejně, až mu budu podrobně vykládat, co jsem dělal s jeho nadrženou...“ A v tom okamžiku mě přerušila a dala mi pořádnou pecku. Nebylo to žádný zdvořilý „pohlazení“, ale perda uštědřená pěstí.